

Temps de debat

Temps de Sindicalisme de Classe

TEMES PEL DEBAT SINDICAL DEL IX CONGRES DE LA CONC

1. Introducció

Els que presentem aquestes propostes i reflexions pel debat, som homes i dones que desenvolupem el nostre treball sindical a la Comissió Executiva de la CONC, a federacions i unions territorials i seccions sindical d'empreses que tradicionalment i avui més que mai, defensem els principis fundacionals del sindicat de Comissions Obreres: Sindicat de masses reivindicatiu i de classe, nacional, democràtic, independent, internacionalista i multiètnic. Som els que hem defensat i defensem la independència i autonomia sindical, que no la indiferència de la política, i així mateix defenem la pluralitat d'idees al sindicat com riquesa i aportació a les decisions sindicals i no com una càrrega.

El Consell Nacional de la CONC del 20 de Desembre del 2006 va aprovar un nou model de Congressos. Nosaltres volem contribuir a aquest nou model, també amb un nou model de debat congressual. Amb aquest document volem contribuir a obrir la reflexió i el debat entorn dels que considerem eixos principals pel debat en el marc dels proper IX Congressos de CCOO. de Catalunya

1.1. Objectius del document

Vivim un moment de profundes mutacions productives, sectorials, socials i territorials, que te com a eix el canvi de paradigma econòmic en la fase de globalització i la reestructuració del capitalisme que en aquest marc s'està produint.

El moviment sindical hem de renovar les nostre formes de fer i d'organitzar els treballadors i les treballadores adequant-les a les noves formes d'organització del treball i la producció, ser mes útils en la lluita per la millora de les condicions de vida i treball, i elevar la consciència col·lectiva de la classe treballadora. Es en aquests sentit, que creiem que es necessari fer una reflexió en profunditat sobre l'evolució que s'està produint al sí del moviment sindical i sobre el què caldria fer per enfortir el projecte de sindicalisme de classe i nacional que ens ha caracteritzat històricament i que d'alguna manera s'està desdibuixant.

La utilitat del present document rau en ser capaços de connectar amb les preocupacions de la majoria de treballadors i treballadores, obrir el debat al si del sindicat i definir quines son les respostes necessàries per avançar en la conquesta de nous drets, alhora que exercim i fem complir els que ja tenim. Volem contribuir a aquest debat i a impulsar el reforçament del paper del sindicalisme de classe a l'empresa i a la societat en aquests nou segle.

2. Situació de la classe treballadora

En els darrers anys l'ofensiva neoliberal s'ha dirigit fortament contra els drets dels treballadors i treballadores. El procés de reestructuració capitalista, els processos d'internacionalització de l'economia i el parany de la globalització, que te molt de construcció ideològica dels poderosos, tenen com a objectiu l'atac directe a les condicions de vida i treball dels treballadors i treballadores i també, cal no oblidar-ho, a la nostra capacitat d'organització i de mobilització.

Hem vist, de forma directa al nostre país, que els processos de transformació en la producció i en l'organització del treball, han tingut efectes sobre l'increment de les taxes de beneficis de les empreses i corporacions transnacionals, a costa d'una precarització de l'ocupació en les seves diferents dimensions, salarial, de contractació i de desregulació de condicions de treball i de seguretat i salut; un atac constant als sistemes de protecció social, especialment amb el retall de les pensions i contra el caràcter progressiu i redistribuidor del sistema fiscal; un procés de fragmentació dels treballadors i d'intent de minimitzar la força de la cultura del treball. Totes elles tenen conseqüències directes sobre la capacitat d'organització i de lluita.

2.1. Situació internacional.

La situació internacional es caracteritza per les profundes diferències entre el Nord i el Sud, en termes d'estabilitat democràtica, drets humans i socials, desenvolupament econòmic i de condicions de vida i treball, amb el que això comporta, de riquesa i de pobresa. Avui més de 2.700 milions de persones viuen amb 2 dòlars al dia; 100.000 persones moren de fam diàriament, mentre que el 20% de la població mundial consumeix el 80% dels recursos de tot el planeta.

Alguns dels conflictes bèl·lics poden convertir-se en endèmics, atesa la durada i la devastació econòmica que suposen pels països que els pateixen. S'ha confirmat el que ja sabíem de la Guerra d' Irak : el motiu ha estat l'apropiació de les reserves de petroli, amb la utilització de la mentida més descarnada al món sencer de "les armes de destrucció massiva" sense que hi hagi importat la destrucció material, social i econòmica causada i els milers de morts que ha patit el poble iraquí.

Aquesta situació d'inseguretat econòmica, social i política a una part del món és la causa principal del flux creixent de milers de persones, d' Àsia, Àfrica i Sud- Amèrica cap Europa i l' Amèrica del Nord, cercant una vida millor. També cal assenyalar els èxodes massius entre els països del propi sud i del camp a la ciutat.

2.2. Com afecta la globalització, i què la causa.

La globalització de l'economia està pensada exclusivament per facilitar el guany del gran capital, majoritàriament del capital especulatiu, però també de l' industrial, a costa de les males condicions de treball i de la depredació del medi ambient en sentit ampli. Les decisions de les grans empreses multinacionals escapen al control democràtic dels països on s'instal·len i dels quals marxen quan volen. El dogma de la competitivitat passa per davant de qualsevol altra consideració de caire social o polític.

Estem davant de l'extensió del fenomen de les deslocalitzacions, que obeeixen sols al benefici immediat, propugnant el "dumping" social als països on s'instal·len i que abandonen quan pugen les condicions laborals del treballadors. Aquest és l'origen de la deslocalització industrial d'alguns sectors de la producció europeus, cap a altres llocs del planeta, per produir al tercer món, a preus més baixos, els articles que es consumeixen al primer món, sense parar en la consideració que la capacitat de consum generalitzada dels treballadors d'Europa la dona en part el sistema social europeu.

2.3. Situació a Europa: Paper del Sindicalisme europeu

A Europa la política de moderació salarial sostinguda, en un llarg període d' expansió econòmica ha fet perdre poder adquisitiu als treballadors europeus, davant dels importants guanys empresarials. Tant és així, que els responsables de la política econòmica europea s'han vist obligats a alertar sobre el perill que això representa per al model social europeu, perquè limitar el poder adquisitiu dels treballadors pot tenir conseqüències desastroses per la l' economia europea. Cal no oblidar que el model social europeu va ser fruit del gran pacte social i polític que es va produir al finalitzar la 2ª Guerra Mundial.

La deriva neoliberal del procés de construcció europea, expressat en el projecte de constitució fracassat i en la signatura de l'actual tractat, que retalla encara més els continguts socials, formen part d'aquesta lògica i estan posant en crisi el projecte de constitució política d' Europa. Iniciatives com la Directiva Bolkestein, que vol privatitzar els serveis públics, i el Llibre Verd, que inaugura el concepte de "flexiseguretat", per justificar la reducció en Drets Laborals, i fins i tot el paper del Dret Laboral tenen el mateix objectiu.

Els Treballadors d' Europa necessiten que la Confederació Europea de Sindicats (CES) recuperi les dinàmiques de mobilització de fa uns anys, cercant la unitat d'acció de totes les forces del sindicalisme. La nova Confederació Sindical Internacional (CSI), tot i els esforços fets i la incorporació d'algunes organitzacions sindicals importants en els darrers anys, encara no es la central sindical mundial que es proclama. Encara queden importants organitzacions sindicals al mon fora d'aquesta nova Confederació. Continua per tant sent necessari avançar en una

veritable unitat sindical mundial, sense exclusions ni apriorismes, amb amplitud de mires i superant rèmores latents del període de guerra freda, atès que és molt urgent incidir des del sindicalisme en el procés de mundialització de l'economia.

2.4. Situació a Espanya i Catalunya.

Els processos polítics de canvis de governs viscuts a l'Estat Espanyol i a Catalunya estan suposant alguns avenços en els Drets Democràtics i Socials de les persones. L'aprovació d'un nou Estatut d'Autonomia per a Catalunya estableix un nou marc de relacions de Catalunya amb l'Estat aprofundint en els Drets Democràtics. L'aprovació de lleis contra la violència de gènere, la llei d'igualtat, el reconeixement legal de noves formes de convivència i parelles, la llei de la dependència, són avenços democràtics impensables amb l'anterior govern del PP, que ara cal portar a la practica.

En política exterior el canvi de l'estratègia d'alineació amb la política de guerra dels EEUU i una política interna de cerca d'un nou consens entre les nacions i pobles de l'Estat, ha estat notable, tot i que encara hi han temes com la presència de tropes a Afganistan, que son contradictoris.

Hi hagut un important creixement econòmic, dels més alts de la U.E, una molt important baixada de l'atur i una important creació de llocs de treball. Aquesta situació macro econòmica positiva no ha significat l'augment de la qualitat de l'ocupació (poder adquisitiu, baixada de la temporalitat, dels accidents laborals i malalties professionals). En política econòmica s'han aplicat les polítiques neoliberal que mantenen la situació de greuge de la classe treballadora, davant d'altres rendes, i que es poden resumir en :

1. Pèrdua continuada del poder adquisitiu dels salaris; millora insuficient de les pensions i les prestacions socials, i per tant un deteriorament en les condicions materials dels treballadors. Més del 50% dels treballadors espanyols no arriben als 16.000 euros bruts de salari anyal.
2. Una economia basada en altíssims nivells de precarietat sostinguts en el temps i una altíssima taxa d'accidents laborals, que ens fan ésser un dels països europeus que pitjor situació tenen en aquests dos importants factors de les condicions de treball.
3. Una continuada política de privatitzacions de serveis essencials, com transport, àrees de sanitat, educació, energia i serveis públics.
4. Pèrdua de pes de la indústria, en el nostre teixit productiu, amb una manca de política per afrontar les reestructuracions de sectors importants.
5. La darrera reforma de la Seguretat Social Pública, que augmenta els períodes de còmput per a la Pensió de jubilació, la més nombrosa del Sistema.
6. La reforma fiscal que continua afavorint les grans rendes del capital, i penalitzen les rendes del treball assalariat.

3. Propostes pel Debat

L'objectiu principal del Sindicat és la millora de les condicions de treball, la defensa dels drets conquerits i la conquesta de nous drets que facin possible aquesta millora. La tradició de CC.OO –davant altres- és que això s'ha de fer cercant el màxim de participació de l'afiliació en la presa de decisions importants i combinant la negociació i la mobilització en la solució dels conflictes. La força del Sindicat la dona la seva capacitat d'organitzar el conflicte, fins i tot a la mesa de negociació amb el Govern i la Patronal.

S'ha de cercar l'equilibri entre la Llei (que garanteix el dret universal) i el Conveni, que ha de servir per millorar el que la Llei garanteix (i que és responsabilitat del Sindicat i de la relació de forces a cada lloc). La successió dels diversos *Acuerdos de Negociación Colectiva* dels darrers anys, han marcat la política de moderació salarial i per tant han propiciat l'estancament del poder adquisitiu dels salaris i la pèrdua del pes dels salaris en la distribució de la renda general espanyola (PIB). A més aquests acords s'han pres sense la suficient participació, tensió i

mobilització del nostre actiu sindical en les empreses i s'han concretat tard respecte al moment processal de negociació dels convenis.

El situar l'acció sindical quotidiana al voltant de l'organització del treball, flexibilitat, salut laboral, etc., tot i que no s'han situat en el pla col·lectiu, com estratègia global de confrontació del sindicat, ha donat una mica d'oxigen a l'acció sindical a l'empresa, però és preocupant constatar la manca de capacitat de confrontació davant de situacions de reorganització empresarial que han comportat el tancament d'empreses i sectors industrials importants.

No podem signar acords que a la pràctica imposen la moderació salarial a la negociació col·lectiva o que dificulten l'accés, o l'endureixen a les prestacions socials, entre elles de la Seguretat Social.

Les successives reformes que ha patit el sistema de Seguretat Social confirmen el risc de privatització del sistema de protecció social, lenta però estratègicament. El retall de pensions clau del Règim General es produeix paral·lelament a la reducció de costos empresarials relacionats amb la Seguretat Social, quan el Sistema contributiu, gràcies al Règim General, obté any rera any superàvit, malgrat que el % del PIB destinat a protecció social és a Espanya molt inferior al dels països de la U.E. del nostre entorn. El Sindicat ha de jugar un important paper institucional i en l'acció socio - política (concertació i mobilització) per la defensa del Sector Públic, per la millora de les pensions, per a la redistribució de la riquesa que creem entre tots.

Per tot això, creiem que l'actuació del Sindicat en el proper període ha de venir marcada pels següents objectius

3.1. La lluita contra la precaritat.

3.1.1.-Qualitat de l' Ocupació

Urgeix en el proper període rebaixar les taxes de temporalitat fins a situar-les en torn a les mitjanes de la Unió Europea (12-13%). En el cas de Catalunya això significa baixar 10 punts en la nostra taxa de temporalitat. La utilització dels contractes temporals, sols s'han de poder formalitzar si hi ha causa per a realitzar-ho. En cas contrari, la norma ha d' ésser el contracte indefinit.

El Sindicat ha de tenir com a un dels eixos prioritaris la lluita contra les empreses de Multiserveis fins a la seva eradicació i contra subcontractació fraudulenta, amb cessió il·legal inclosa, que sovint acompanya l'actuació d'aquestes empreses.

En el cas de les empreses que treballen per l' Administració Pública, hi ha d'haver l'obligatorietat d' acreditar la qualitat de l' ocupació dels seus treballadors i la subrogació dels mateixos en cas que canviï la subcontracta de serveis. S'ha d'establir la impossibilitat de contractar serveis públics per empreses que hagin estat sancionades en temes d'ocupació i salut laboral, amb el mateix tractament que existeix per les empreses deutes de la S.S.

3.1.2.- Millora del poder adquisitiu dels Treballadors.

És necessari una nova política salarial no basada exclusivament en el IPC, sinó destinada a la disputa d'una part dels beneficis empresarials. En aquest sentit s'imposa la necessitat de recuperar la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris dels darrers anys a Catalunya i Espanya. En concret proposem per a la negociació dels convenis augmentos Salarials per sobre de l' IPC i Salari mínim en conveni intersectorial de 15.000 Euros anyals.

3.1.3 Accidents Laborals i Malalties Professionals

La lluita contra els accidents laborals s'ha de convertir en una de les prioritats del sindicalisme de classe. Malgrat els avenços legislatius enregistrats als darrers anys els índexs d'accidents laborals no són assumibles per una societat com la nostra. En aquest sentit el Sindicat ha d'impulsar:

- Pacte Nacional contra els accidents laborals.
- Que els ingressos per sancions que percebi la Generalitat de Catalunya, es destinin a mesures que persegueixen la precarietat fins a la seva eradicació.
- Que es publiquen les empreses amb major índex d'accidents laborals.
- Que les empreses que hagin tingut accidents Graus i mortals no puguin contractar serveis amb l' Administració Pública.
- Pla de Prevenció de Riscos Laborals i el Pla de Riscos psicosocials a totes les empreses.

3.2. Compliment de la Llei i els Convenis Col·lectius.

El grau d'incompliment de la normativa laboral a Espanya és inaudit als països europeus del nostre entorn econòmic i social i genera un cert desencís en el sistema democràtic, per part dels treballadors i treballadores que pateixen aquest incompliment. Aquest incompliment és una de les causes de l'alta precarietat en sentit ampli. La Llei empara el Dret dels Treballadors, i l' Estat és responsable de fer-la complir, perseguint aquells que la incompleixen. S'ha d'acabar amb la sensació d' impunitat dels que incompleixin la Llei. Certament la tendència d'aquest darrers anys d'abocar a la negociació col·lectiva part de la regulació reservada a la Llei, no ha enfortit el concepte de garantia universal de la mateixa. En aquest sentit proposem:

3.2.1.- Modificació del codi penal

Atès l'anterior cal ampliar els mecanismes dissuasoris de l'incompliment, i tal com existeix a altres països europeus cal tipificar com a delit aquells incompliments que atempten contra els drets dels treballadors i molt especialment els relacionats amb la salut i seguretat, estabilitat en l' ocupació i cessió il·legal de treballadors, i incloure'ls al Codi penal, amb penes de presó.

3.2.2.- Fiscalia

Creació d'una fiscalia especial per a la persecució del delit d'índole laboral, la reiterada no aplicació de les lleis de caràcter laboral i dels convenis col·lectius. Per assolir això s'han d'ampliar la plantilla de fiscals i millorar la coordinació de la Fiscalia i la Inspecció de Treball i Seguretat social per aquests temes.

3.2.3.- Inspecció de Treball i Seguretat Social.

S'ha de donar compliment a l'Estatut pel que fa a la transferència a la Generalitat de Catalunya de la Inspecció de Treball i Seguretat Social. S'ha de millorar l'eficàcia en l'actuació de la Inspecció, assolir terminis més curts en la solució dels assumptes plantejats, i millorar la unificació de criteris en l'actuació. És important que la Inspecció de Treball i Seguretat social doni a conèixer al conjunt de la societat, la seva funció social, i que es publiqui el nom de les empreses que incompleixin greument la normativa laboral

És necessari reforçar amb més mitjans humans i tècnics el Sistema de la Inspecció de Treball i Seguretat Social, dotar-lo de les eines necessàries per atendre a les necessitat dels problemes actuals del món del treball i de la nostra realitat empresarial, empreses majoritàriament pimes

3.3. Per un nou model de negociació col·lectiva. Recuperar la capacitat contractual.

La negociació col·lectiva és per un sindicat de classe com el nostre, la base fonamental d'ésser sindicat. El perfil dels darrers anys de la negociació col·lectiva està molt baix i no assoleix donar resposta a les necessitats reals de l'actualitat.

Tenim un model de negociació col·lectiva heretat de la Llei de convenis col·lectius dels anys 50, que ni la transició política ni l' Estatut dels Treballadors, ni la nostra acció sindical han transformat de manera important. Ens trobem davant un model que necessita una gran transformació, perquè la realitat econòmica i financera dels sectors productius i l'organització del treball s'han modificat profundament, i nosaltres continuem tenint bàsicament la mateixa estructura negocial de fa més de 50 anys, basada en els convenis d'empresa i els convenis sectorials, siguin d'àmbit estatal, autonòmic –els menys- i provincial. Les antigues ordenances laborals en alguns aspectes encara continuen vigents per a amplis sectors productius.

La negociació col·lectiva que necessitem ha d' abordar la realitat de la nova empresa, on conviuen diferents sectors i diferents convenis col·lectius. Hem d'assolir el conveni marc de totes aquestes realitats de l'empresa, per trencar el “dumping social” que a vegades es dona al seu sí amb el fenomen de la subcontractació. Hem d'abordar la negociació col·lectiva dels grups d' empresa. És imprescindible que els convenis sectorials continguin annexes referits a les realitats diferents d'un mateix sector de la producció.

Per tant, necessitem un canvi radical de model i d'actitud. És imprescindible un gran pacte, primer intern al sí del sindicat, i després amb les contraparts per dignificar la negociació col·lectiva.

3.4. Cobertura Social.

S' ha d'assolir al proper període un augment significatiu de la despesa social, en relació al PIB (%) fins a equiparar-la a la mitjana de la despesa dels països europeus.

3.4.1.-Pensions.

Considerem molt positiu l'establert a la darrera modificació de la normativa per a la jubilació anticipada, l'eliminació de la condició de haver cotitzat abans de 1967, cosa que permetrà que un bon nombre de treballadors pugui accedir a la pensió amb menys de 65 anys.

En altres aspectes es preocupant l'horitzó que se'ns intenta dibuixar en quant als riscos pel futur del sistema, que varien segons el moment econòmic en què ens trobem. Per tant és imprescindible una re orientació estratègica de l'actuació del Sindicat que permeti:

- Generar confiança en el Sistema Públic de Pensions.
- Que la responsabilitat i la garantia de les prestacions sigui exclusivament pública, començant per les prestacions contributives.
- Millorar les pensions. Hi ha encara molt per fer, si ens fixem l'objectiu d'equipar el % del PIB que destinem a cobertura social al % del PIB que destinen la resta dels països europeus del nostre entorn.
- No acceptar mesures que signifiquin un retrocés o enduriment de les condicions per a la jubilació (Edat, període de còmput, període de cotització,...).
- Rectificar el greu error del darrer acord de pensions respecte del futur de la pensió de viduïtat, que considera que aquesta prestació ha de tenir caràcter de “renda de substitució” en comptes de prestació contributiva com fins ara.
- Tallar la descapitalització del sistema que s'està produint per la via de la reducció de les cotitzacions empresarials.
- No hi hagi beneficis fiscals pels plans privats de pensions, perquè aquesta és una forma de potenciar-los front al Sistema Públic.

3.4.2. Dependència

La Llei de suport a les persones amb dependència significarà un avenç molt important en la cobertura social del nostre País. La Llei ve a donar suport a un segment de la població molt necessitada d'aquesta cobertura, que en el cas de les persones amb menys recursos fins ara requeria en l'àmbit familiar.

Comissions Obreres ha estat un protagonista decisiu des de fer aparèixer la necessitat de la Llei, fins al seu articulat. És un motiu més d'auto estima per a la nostra organització. Cal que el Sindicat capitalitzi aquest avenç en el grau que ens mereixem. Cal vigilar el seu desenvolupament per a evitar que els llocs de treball que la Llei generi no quedin presoners de la precarització laboral. És necessari, així mateix que a mig termini la Llei generi llocs de treball de la xarxa pública de cobertura social.

3.5. La sobirania de les organitzacions confederades.

Ara ha fet 30 anys de la legalització del Sindicat. Durant tot aquest temps, hem anat construint el sindicat que avui tenim. La Confederació Sindical de Comissions Obreres de Catalunya, s'ha fet gran i amb ella totes les seves organitzacions. En el darrer període hem viscut moments de tensió i d'acord en les relacions d'algunes organitzacions amb la CONC i amb les federacions estatals. Creiem que ha arribat el moment de refondar la CONC, atesa la majoria d'edat de les seves organitzacions i de la nova realitat dels processos productius ja descrits. En aquest sentit proposem per a les organitzacions federatives (les úniques que tenen doble vinculació en l'estructura organitzativa) :

3.5.1. Estatuts propis de las federacions de Catalunya, que comporta tenir entitat jurídica pròpia. Seran part del grup d'empreses CONC a efectes de consolidació comptable.

3.5.2. Federació voluntària amb les Federacions Estatals no mitjançant la CONC, com en l'actualitat.

3.5.3. Protocol de gestió d'instruments propis i compartits en base a las noves necessitats federatives i del conjunt de l'organització.

3.6. Reforçar el Sindicat a l' Empresa i al Territori

Les fusions federatives acordades en aquest període i les que es puguin fer al futur no resolen el problema del necessari canvi de model d'organització que necessitem. En el darrer període de desenvolupament del sindicat hi ha hagut una forta tendència a la centralització federativa, i en alguns casos, s'han deixat els àmbits inferiors com a meres delegacions, sense donar importància de tenir àmbits orgànics als diferents nivells de l'estructura del sindicat que faciliten la proximitat, l'organització, l'organicitat i la incorporació de quadres sindicals a les tasques de fora del marc de l'empresa. L'Anàlisi que fem de la situació de la classe obrera i les noves realitats productives requereixen una organització interna més flexible i mes propera als problemes dels treballadores i treballadores. En aquest sentit proposem:

3.6.1. El Sindicat al Territori

El sindicat comarcal, i al seu cas l'intercomarcal, ha d' ésser l'eix bàsic de l'organització de les seccions sindicals i el nexa comú entre el sindicat a l'empresa i el sindicat a la societat. Totes les organitzacions federatives hauran de constituir el sindicat al territori, excepte les organitzacions federatives que basen el seu model en els sectors. Aquestes hauran de veure de quina manera organitzen la seva intervenció sindical al territori i el seu nexa amb el mateix.

3.6.2. Seccions Sindicals de grups d' empresa

Amb independència d' adscripció federativa de cada empresa, es fa imprescindible dotar-nos d' un instrument organitzatiu per aplicar la negociació col·lectiva, organitzar l'acció sindical i la defensa dels drets dels treballadors en un mateix grup d'empresa.

3.6.3. Seccions Sindicals d' empreses d' un mateix centre de treball

Cada cop és més freqüent la coincidència en un mateix espai físic de treball de diverses empreses, atesa la generalització de la subcontractació, al sector industrial i també al de serveis. Les polítiques empresarials són les mateixes per totes les empreses subcontractades en un mateix centre de treball, i nosaltres hem de passar de l'autarquia en les diverses reivindicacions a debatre, proposar i harmonitzar una mateixa estratègia reivindicativa. Es fa necessari dotar-nos d'un marc organitzatiu a l'empresa que agrupi el conjunt dels treballadors i treballadores del centre de treball.

3.6.4. Els sectors organitzats

Els sectors organitzats de les diferents federacions es tindran de dotar dels seus òrgans de direcció, per organitzar el seu funcionament regular. Hauran de realitzar les conferències i/o Congressos en el que es concretaran els mecanismes necessaris per la seva vinculació i aportació al sindicalisme al territori.

3.7. Participació, Independència i Pluralitat

La preponderància del paper federatiu dins la nostra organització en el darrer període, amb l'exclusivitat a la pràctica de l'acció sindical sectorial i d'empresa per a les federacions, conjuntament amb una pèrdua de perfil de mobilització de la Confederació i de la mateixa CONC ha suposat per aquesta darrera un gir cap a l'interiorització i un forta tendència vers l'acció institucional.

Al mateix temps, des de d'un sector de la Direcció de la CONC s'ha accentuat el perfil autosuficient i hegemònic, tant vers l'intern com en les relacions institucionals i amb altres organitzacions socials.

Pel que fa a l'intern de l'organització, aquestes actituds, a vegades prepotents, comporten tendències de concentració de poder en cercles cada cop més reduïts; l'establiment de responsabilitats de gestió/direcció basades en la "confiança" personal i política, amb un menyspreu a la riquesa que suposa la pluralitat interna, i una aposta per la tecnificació i despolitització del sindicat, que fa més fàcil la concentració de la capacitat de decisió en un petit grup dirigent.

Des de la reafirmació de l'aposta per la independència i la autonomia sindical que estan en els nostres orígens, la recuperació de la identitat del Sindicat de classe requereix també de processos de re-politització, entesa aquesta com la recuperació del caràcter sociopolític, de visió global de les reivindicacions i de l'actuació del sindicat, en la perspectiva de la transformació de la societat.

L'actualització dels conceptes d'autonomia e independència, requereixen al mateix temps la recuperació de la organització interna, l'estructuració i desenvolupament organitzatiu descentralitzat, l'equilibri de poders entre les diferents estructures i uns processos de presa de decisions més amplis, més democràtics i participatius. Sense aquests elements l'autonomia i la independència del Sindicat es converteixen en paraules buides o en armes per atacar altres posicions en el debat.

En definitiva el Sindicat ha de tenir perspectiva de transformació social, en la recerca d'un món, el nostre, més equilibrat i més just.